

РЕШЕНИЕ

№ 27646

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10329** по описа за **2024** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Аларик Секюритис“ ООД- [населено място] срещу Решение № 4159/16.09.2024 година, постановено по н.а.х.д.№8672/2023 година по описа на СРС,1 състав потвърждаващо Наказателно постановление №Р-10-100/18.05.2023 година на Заместник- председател на КФН, ръководещ управление “Надзор на инвестиционната дейност“, с което последният на основание на чл.116,ал.1 от ЗМИП наложил на „ Аларик Секюритис“ ООД имуществена санкция в размер на 5000 лева за извършено нарушение на чл.54,ал.7 от ЗМИП.

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното съдебно решение, се иска неговата отмяна и отмяна на наказателното постановление, алтернативно- връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, касаторът-„Аларик Секюритис“ ООД редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат В., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена . Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по касация- Заместник- председател на КФН редовно уведомен

при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Г., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита, и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и желае първоинстанционното съдебно решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Настоящият съдебен състав намира, че СРС е постановил решението при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила в поска необсъждане на нито един довод на страните – нито на жалбоподателя, нито на ответника по жалбата. Решението съдържа само общи формулировки и бланкетни изрази, което по никакъв начин не може да доведе до спазване на изискването за мотивираност на съдебните актове. В Решението няма обсъден нито един довод в жалбата, не е посочено кое твърдение съдът приема за доказано и кое не, няма обсъждане на доказателствата, които подкрепят извода на СРС, няма изложена конкретна фактическа обстановка, а решението съдържа общи съждения, без да са изложени конкретни мотиви и обсъждане на доказателствата, доводите и възраженията на страните. Съгласно чл.305 ал.3 от НПК/ приложим по силата на препращащата норма на чл.84 от ЗАНН/Доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на [Наказателно-процесуалния кодекс](#)/ в мотивите се посочват установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. При противоречия на доказателствените материали се излагат съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

С оглед на това ,Решението на СРС следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, при което съдът следва да изложи и анализира фактическа обстановка, въз основа на какво приема за установен даден факт, конкретни и ясни мотиви- относно това има ли извършено нарушение на посочените разпоредби, и да се отговори на всеки един довод и възражение на страните.

В този смисъл, касационната жалба е основателна. При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разноските в касационното производство по аргумент от нормата на чл.229,ал.3 АПК.

Съдът намира искането на касатора за отпращане на преюдициално запитване по

въпроси поставени в Молба от 21.11.2024 година –

1.Трябва ли разпоредбата на чл. 5 от Директива (ЕС) 2015/849 да се тълкува в смисъл, че при упражняването от държавите членки на свободата на преценка дали да приемат по-строги разпоредби в областта на предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма, е допустимо държавите членки да определят различни видове официални документи за самоличност, които да служат за целите на идентификация по смисъла на чл. 13. пар. 1, б. "а" от Директива (ЕС) 2015/849?

2.При положителен отговор, трябва ли разпоредбата на чл. 5 от Директива (ЕС) 2015/849 да се тълкува в смисъл, че е допустимо разрешението за пребиваване на чуждестранно лице да бъде признат като официален документ за самоличност за идентификация по смисъла на чл. 13, пар. 1, б, от Директива (ЕС) 2015/849 от националната правна уредба в една държава-членка като Испания (чл. 6, ал. 1, б. от REGLAMENTO DE LA LEY 10/2010, DE 28 DE ABRIL, DE PREVENCION DEL BLANQUEO DE CAPITALS Y DE LA FINANCIACION DEL TERRORISMO), а в друга държава членка като България, националната правна уредба в 51, т. 12, изр. последно от ДР на ЗМИП, да налага изрична забрана за същия този документ за пребиваване да се приема като „официален документ за самоличност” при идентификацията по смисъла на чл. 13, пар, 1, б. "а" от Директива (ЕС) 2015/849?

3. Трябва ли разпоредбите на член 5б и член 63, параграф 1 от ДФЕС и чл. 21 от Хартата на основните права да се тълкуват в смисъл, че административна мярка, с която компетентният орган на държава членка, от една страна, забранява на инвестиционен посредник да идентифицира клиенти и техни пълномощници чрез документ за пребиваване, и съответно предполага да бъдат прекратени вече възникнали делови взаимоотношения, когато са установени въ основа на идентификация чрез забранен от националната правна уредба документ за самоличност, представлява ограничение на свободното предоставяне на услуги по смисъла на първата от посочените разпоредби, както и ограничение на движението на капитали по смисъла на втората от тези разпоредби, както и форма на непряка дискриминация, основана на гражданство, съгласно третата разпоредба?

4. Пои положителен отговор, съвместима ли е националната правна норма в разпоредбата на Sl, т. 12, изр. последно от ДР на ЗМИП, която норма забранява документи за пребиваване да се ползва за целите на идентификация по смисъла на чл. 13, пар. 1, б. "а" от Директива (ЕС) 2015/849 с разписаното в чл. 5 от Директива (ЕС) 2015/849, която изисква от държавите членки да действат „в рамките на правото на С." при упражняването на свободата на преценка когато приемат или да запазват в сила по-строги разпоредби в областта, обхваната от Директива (ЕС) 2015/849 с цел да предотвратяват изпирането на пари и финансирането на тероризма? за неоснователно.

Правната регламентация за отправяне на преюдициални запитвания се съдържа в чл.628 и сл. ГПК, като в чл. 628 от ГПК е посочено, че когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на Европейския съюз е от значение за правилното решаване на делото, българският съд да отправи запитване до Съда на Европейските общности. Нормата на чл. 629, ал. 3 от ГПК задължава съда, чието решение не подлежи на обжалване,

винаги да отпрати запитване за тълкуване, освен когато отговора на въпроса произтича ясно и недвусмислено от предишно решение на СЕС или значението и смисълът на разпоредбата или акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение.

Чл. 5 от Директива 2015/849 сочи, че Държавите-членки могат да приемат или да запазят в сила по-строги разпоредби в областта, обхваната от настоящата директива, за да предотвратяват изпирането на пари и финансирането на тероризма, в рамките на правото на С. Чл. 13, пар. 1, б. от Директива 2015/849 — мерките за комплексна проверка на клиента обхващат идентифициране на клиента и проверка на неговата самоличност въз основа на документи, данни или информация, получени от надежден и независим източник. При изпълнението на мерките, посочени в първа алинея, букви а) и б), задължените субекти трябва също да се уверят, че всяко лице, което претендира да действа от името на клиента, е упълномощено за тази цел, както и да установят и проверят идентификацията на това лице. Чл. 53, ал. 1 от ЗМИП — Идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Чл. 53, ал. 5 от ЗМИП, когато в официалния документ за самоличност не се съдържат всички данни по ал. 2, събирането на липсващите данни се извършва чрез представяне на други официални документи за самоличност или други официални лични документи, чийто срок на валидност не е изтекъл и на които има снимка на клиента, и снемане на копие от тях. Съгласно § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП — „официален документ за самоличност“ е документ по смисъла на: а) член 13 и чл. 14, ал. 1 от Закона за българските лични документи; б) параграф 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България; в) член 21, ал. 1 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства; г) документ за самоличност, издаден от чужд компетентен държавен орган, с уникален идентификационен номер на документа, дата на издаване и валидност, съдържащ снимка, имена, дата и място на раждане на лицето и гражданство. Не са „официални документи за самоличност“ документите за пребиваване и чуждестранното свидетелство за управление на МПС. Чужденците, на които е разрешено пребиваване в Република България при условията и по реда на Закона за чужденците в Република България, се легитимират с национален документ за задгранично пътуване и удостоверяват правото си на пребиваване с разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с техническите изисквания на Регламент (ЕО) № 1030/2002. Регламент (ЕО) № 1030/2002 г. допуска държавите членки да оформят разрешението за пребиваване не като отделен документ, а като стикер.

Посоченото ясно показва, че това не може да се приеме за документ за самоличност, а е допълнителен документ, който единствено удостоверява правото на пребиваване на трето-лице в държава-членка на ЕС. Третите лица следва да се легитимират пред съответните власти с документи, издадени от националните им органи, като единствено правото им на пребиваване на територията на ЕС и неговия срок се установява от разрешенията за пребиваване. От анализа на цитираните разпоредби е видно, че не само на национално, но и на наднационално европейско ниво е прието, че разрешението за пребиваване не е документ за самоличност, а е документ, удостоверяващ, че лице, гражданин на трета страна има право да пребивава на територията на страната за определен срок, след като е доказало пред националните компетентни органи, че е изпълнило специфичните условия за това. Този документ не

отоваря и на изискването на Директива 2015/849 идентификацията да е въз основа на документ, издаден от независим източник. Това е така, тъй като за издаването му се използват данни, обективирани в друг документ за самоличност, като издаващият орган няма възможност да направи обективна и независима проверка на вписаните данни за самоличност, а извършва проверка единствено по отношение на предпоставките за издаване на разрешение за пребиваване. Обществените отношения, уредени от Регламент (ЕО) № 1030/2002 година са извън приложното поле на отношенията, регулиращи мерките срещу изпирането на пари и превенция на използването на финансовите системи за финансиране на тероризма, при което този Регламент няма как да бъде прилаган за решаване на казуса по главния спор. Документите, които са изрично изключени от обхвата на понятието „официален документ за самоличност“ са документи, които не са достатъчни за идентифициране на лице, като за тях законът изисква изрично да бъдат използвани ведно с друг, официален документ. Искането за отправяне на преюдициално запитване (конкретизирано в четири въпроса) има предмет, който стои извън пределите, очертани с текстовете на чл. 628 от ГПК и чл. 267 от ДФЕС — иска се отправяне на преюдициално запитване за тълкуване на съответствието на националното ни законодателство с целите на Директива 2015/849. Доколко транспонирането на посочената директива е съобразено с поставените в нея цели, считам, че въпросите не могат да бъдат поставени по реда на чл. 628 от ГПК. Наред с това,

отговорите на поставените въпроси не биха могли да допринесат за решаване на главния спор по същество, защото отговорите произтичат от самите разпоредби, чието тълкуване се иска — налице е хипотезата на чл. 629, ал. 3, предл. последно от ГПК — смисълът на разпоредбата или акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение. От друга страна - във формулираните четири въпроса и аргументите, съдържащи се в първоначално депозираното по делото доказателствено искане, е описана една хипотетична фактология, която е в противоречие с установените и неоспорени факти в настоящото производство. На следващо място, налице е произнасяне на СЕС по нормите, които се иска да бъдат обект на тълкуване и за разрешаване на правния спор не се налага тълкуване на конкретни норми от Директива 2015/849, породи съмнение относно съдържанието им, а следва да се приложат разпоредбите на Закона за мерките срещу изпирането на пари. Регулирането на обществените отношения в областта на документите за самоличност е в областта „Миграция и вътрешни работи“, която е област от споделена компетентност в ЕС. На общностно ниво не е прието законодателство в тази сфера, с изключение на законодателство уреждащо техническите изисквания към документите за самоличност.

Ето защо държавите членки приемат национално законодателство, уреждащо обществените отношения, в конкретния случай — Закона за българските лични документи. Съгласно чл. 5 от Директива 2015/849 „държавите членки могат да приемат или да запазят в сила по-строги разпоредби в областта, обхваната от настоящата директива, за да предотвратят изпирането на пари и финансирането на тероризма, в рамките на правото на С.“. Както беше посочено по-горе, в областта на превенцията на изпирането на пари и използването на финансовите системи за целите на тероризма, уредбата на общностно ниво се съдържа в директива, което показва, че волята на законодателя е да хармонизира законодателството на

държавите членки. Директивата като законодателен акт изисква да бъдат постигнати определени резултати, но на държавите се оставя свобода да избират как да направят това. Видно от редакцията на чл. 5 от Директива 2015/849 е, че с директивата европейският законодател регламентира минималното ниво на общността защита в посочената област, като изцяло в дискрецията на държавите членки е до преценят какви конкретни правила да выедат с оглед превенция и осигуряване на защита в областта на използването на финансовите системи за пране на пари и финансирането на тероризма. Държавите членки са свободни да въведат по-строги изисквания в тази област, включително досежно идентифицирането на лицата и проверката на тяхната самоличност, след като целта на тази уредба е да предотврати изпирането на пари и финансирането на тероризма в рамките на Европейския съюз. Изцяло в националната дискреция е да дефинира кои са официални документи за самоличност, съответно да препрати към вече въведените дефиниции при приемането на правила, необходими за идентификация на лицата за целите на ЗМИП, включително да изключи определена категория документи от категорията „официални документи за самоличност“ (като разрешенията за пребиваване и чуждестранните свидетелства за управление на моторни превозни средства — в примера с българския законодател), отчитайки регулацията на свързаните обществени отношения и необходимите правила и процедури за постигане на целите на съответната директива.

Респективно — въпрос попадащ изцяло в преценката на националния законодател е дали дадена държава ще реши да въведе по-либерални мерки в борбата с изпирането на пари и финансирането на тероризма, като разшири обхвата на официалните документи за самоличност, респективно на документите, чрез които е допустимо да се идентифицира дадено лице. В потвърждение на горното е и разпоредбата на чл. 7, пар. 1 от Директива 2015/849, съгласно която „всяка държава членка предприема подходящи мерки, за да установи, оцени, разбере и ограничи засягащите я рискове от изпиране на пари и финансиране на тероризма, както и предизвикващи загриженост въпроси в това отношение, свързани със защитата на данните“. Съгласно чл. 7, пар. 4 от Директива 2015/849, б. „а“ по отношение на оценката на риска всяка държава членка използва тази оценка за подобряване на своята нормативна уредба за борба с изпирането на пари и финансирането на тероризма, по-специално чрез определяне на всички области, в които задължените субекти трябва да прилагат по-строги мерки, и по целесъобразност чрез посочване на мерките, които да бъдат предприети. Без съмнение въвеждането на правила относно официалните документи за самоличност, вкл. изключването на определени документи от тази категория, представлява израз на въвеждане на по-строги мерки по отношение на задължените субекти в конкретни области с оглед подобряване на нормативната уредба за борба с изпирането на пари и финансирането на тероризма по смисъла на чл. 7 от Директива 2015/849. Видно е, че на общностно ниво подходът на законодателя е не да унифицира, а да хармонизира уредбата в областта на изпирането на пари и финансирането на тероризма, предоставяйки изцяло в дискрецията на държавите членки да въведат конкретни правила, включително като поставят по-високи изисквания.

В тази смисъл наличието на по-високи нормативни изисквания в законодателството на една държава-членка, спрямо тези в законодателството на друга държава-членка, както и спрямо изискванията в директивата, не обосновава извод за противоречие с общностното право на националното законодателство, което въвежда завишени изисквания, след като това е направено с оглед постигане на целта на общностния

акт за превенция и максимално ограничаване на възможностите финансовите системи на държавите да бъдат използвани за изпиране на пари и/или финансиране на тероризъм. Отговорът на първия формулиран въпрос е ясен и той произтича от текста на самата разпоредба. Нормата на чл. 5 от Директива 2015/849 е пределно ясна — в дискрецията на всяка държава-членка е да приеме или да запази в сила по-строги разпоредби в областта, обхваната от Директивата, за да се предотвратят изпирането на пари и финансирането на тероризма, в рамките на правото на С., като това се отнася и до официалните документи за самоличност, които служат за идентификация на лицата по смисъла на чл. 13, пар. 1, б. „а“ от Директива 2015/849. Гореизложените аргументи се отнасят и до формулираните втори и четвърти въпроси — отговорите им произтичат от нормите на чл. 5 и чл. 13, пар. 1, б. „а“ от Директива 2015/849 — смисълът им е пределно ясен, че не буди никакво съмнение (чл. 629, ал. 3, предл. последно от ГПК). Третият въпрос поставен от касаатора касае искане за тълкуване на чл. 56 и чл. 63, пар. 1 от ДФЕС, както и чл. 21 от Хартата на основните права. Съгласно чл. 56 от ДФЕС „В следващите разпоредби се забраняват ограниченията на свободното предоставяне на услуги в рамките на С. по отношение на гражданите на държавите-членки, които са се установили в държава-членка, различна от тази, в която се намира лицето, за което са предназначени услугите.“

Европейският парламент и Съветът, като действат в съответствие с обикновената законодателна процедура, могат да разширят обхвата на прилагането на разпоредбите на тази глава по отношение на граждани от трети държави, които предоставят услуги и които са се установили на територията на С..” Съгласно чл. 63, ал. 1 от ДФЕС „В рамките на разпоредбите на настоящата глава, всички ограничения върху движението на капитали между държавите членки и между държавите членки и трети страни се забраняват“. С. чл. 21 от Хартата на основните права „1. Забранена е всяка форма на дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични характеристики, език, религия или убеждения, политически или други мнения, принадлежност към национално малцинство, имотно състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация. 2. В областта на прилагане на Договорите и без да се засягат техните особени разпоредби, се забранява всяка форма на дискриминация, основана на гражданството.“ Разглеждайки този въпрос, освен цитираните норми, следва да бъде отчетен Преамбюлът на ДФЕС, както и чл. 52 и чл. 54 от Хартата на основните права. Въпросът на касаатора, касаещ тълкуване на цитираните разпоредби не е от значение за правилното решаване на делото и в този смисъл не отговаря на изискването на чл. 628 от ГПК, От една страна — въпросът касае една хипотетична фактология, която е в противоречие с установените и неоспорени факти в настоящото производство.

В главния спор се касае за нарушение, което е извършено не при идентификация на клиент, а на негов пълномощник. Още повече, че лицето Арутр К. е само един от пълномощниците на клиента „Фронтпийк трейдинг“ ООД. Видно от приложената на технически носител справка по делото (вх. № РГ-03-236ЛЗ.07.2022 г.), този клиент има стотици пълномощници, което ясно показва, че наведените оплаквания за нарушени права и дискриминация, както и внушенията за възможно прекратяване на деловите взаимоотношения, не отговарят на фактическите установявания. О. лице А. К. не е лице, на което се предоставят услуги по смисъла на чл. 56 от ДФЕС, тъй като то действа като пълномощник на клиента „Фронтпийк трейдинг“ ООД и именно последният получава услуга от ИП „Аларик Секюритис“ ООД. В тази връзка са

нееоснователни и съдържащите се във формулирания въпрос твърдения, че ограниченията в нормативната уредба представляват „форма на непряка дискриминация, основана на гражданство“. Съдържащото се във въпрос № 3 твърдение, че поради регламентацията в ЗМИП се предполага „да бъдат прекратени вече възникнали делови взаимоотношения“ е невярно, то не отоваря на фактите по главния спор. Това е така, тъй като лицето Арутр К. е само един от пълномощниците на клиента „Фронтпийк трейдинг“ ООД и видно от събраните по делото доказателства, този клиент има стотици пълномощници, което ясно показва, че наведените оплаквания за нарушени права и дискриминация не отоварят на фактическите установявания.

При това положение въобще не е налице хипотеза на дори потенциална опасност от прекратяване на делови взаимоотношения, тъй като по силата на легалната дефиниция в S 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на ЗМИП делово взаимоотношение е това между „Аларик Секюритис“ ООД и неговия клиент „Фронтпийк трейдинг“ ООД („свързано с дейността по занятие на задължените институции и лица по този закон“), а не между клиента „Фронтпийк трейдинг“ ООД и многобройните (стотици) лица, които той е упълномощил да го представляват пред ИП „Аларик Секюритис“ ООД. АНО в нито един момент не е навещал твърдения (и това е видно от административнонаказателната преписка), че неидентифицирането съгласно изискванията на ЗМИП на пълномощник на клиент на ИП предполага прекратяване на деловото взаимоотношение между ИП и неговия клиент „Фронтпийк трейдинг“ ООД. Не съществува възможност неидентифицирането на пълномощник на клиента да повлече след себе си прекратяване на деловото взаимоотношение между ИП А. Секюритис“ ООД и клиента „Фронтпийк трейдинг“ ООД. Цитираните под черта в молбата на жалбоподателя две съдебни решения на СЕС касаят различна фактическа обстановка (свързана с наложена забрана от административен орган спрямо кредитна институция да установява делови взаимоотношения с физически или юридически лица, които нямат връзка с държавата членка, в която е установена тази институция, съответно — задължаване на институцията да прекрати такива делови взаимоотношения). Независимо от това обаче, съдебните решения изцяло потвърждават тезата на АНО в настоящия случай (заместник-председателя на КФН), вкл. по въпроса, че отношението между клиента на ИП и пълномощника на този клиент не представлява делово взаимоотношение по смисъла на S 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на ЗМИП и чл. 3, т. 13 от Директива 2015/849. В допълнение към горното произнасянето на СЕС с Решения по дело C562/20 и дело C-78/21 за тълкуване на разпоредбите на чл. 13 от Директива (ЕС) 2015/849, чл. 56 и чл. 63 от ДФЕС обосновава недопустимост на искането за отправяне на преюдициално запитване в настоящото производство. По настоящото дело не е налице хипотеза, в която се касае за предоставяне на услуга на гражданин от трета държава, нито хипотеза, при която граждани от трети държави предоставят услуги на територията на С..

Не по-малко важно е да се има предвид, че идентификацията на пълномощник на клиент на инвестиционен посредник не представлява нито предоставяне на услуга, нито свободно движение на капитали по смисъла на чл. 56 и чл. 63 от ДФЕС. Предоставянето на инвестиционни услуги и дейности съгласно чл. 6 от Закона за пазарите на финансови инструменти е услуга по смисъла на чл. 56 от ДФЕС. В случая по конкретното дело това предоставяне на услуги се осъществява от ИП „Аларик Секюритис“ ООД на неговия клиент „Фронтпийк Трейдинг“ ООД, а не на пълномощника на клиента А. К.. Идентификацията на пълномощник на клиент на

инвестиционен посредник е необходима стъпка с оглед предоставяне на инвестиционна услуга, респективно реализирането на свободното предоставяне на услуги съгласно ДФЕС. Във връзка със съдържащите се внушения във формулираните от касатора въпроси за нарушени свободи, следва да бъде съобразено, че предоставянето на дадена свобода винаги опира до границите, свързани с гарантиране на правовия ред, укрепването и ефикасното функциониране на пазарите и институциите, гарантирането на безопасността и сигурността на европейските народи. Тези граници не следва да бъдат престъпвани.

В синхрон с това е регламентацията в Хартата на основните права, чл. 52, пар. 1, който допуска ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, стига то да е предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Пак там е предвидено: „при спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от С. цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“. Съгласно чл. 52, пар. 2 от Хартата „Признатите от настоящата Харта права, които са предмет на разпоредби на Договорите, се упражняват при определените в тях условия“. 54 от Хартата на основните права регламентира забраната на злоупотреба с права, като постановява, че „никоя от разпоредбите на настоящата Харта не трябва да се тълкува като даваща право да се извършва дейност или действие, които имат за цел погазване на признати в настоящата Харта права или свободи, или да се ограничават правата и свободите в по-голяма степен от предвидената в настоящата Харта“. Като си има предвид цитираната нормативна уредба следва, че дори ако се абстрахираме от факта, че описаната в третия въпрос на жалбоподателя хипотетична фактология не е част от фактите по делото, поради което въпросът няма да допринесе за неговото правилно решаване, свободите, които първичното и вторичното законодателство на ЕС предоставя на неговите граждани, не са безгранични и не следва да пречат за реализирането на важни обществени интереси.

С оглед на това и уредбата в Директива 2015/849, предоставя на държавите членки дискрецията да установят каквито мерки считат за необходими с оглед предотвратяване използването на финансовата система на ЕС за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма. На основание горното са неоснователни оплакванията, че е нарушено свободното предоставяне на услуги и свободното движение на капитали. С Директива 2015/849 се определят минимални стандарти, отчитайки че правните системи на някои държави членки вече имат определени по-високи стандарти. В този случай държавите членки имат право да определят по-високи стандарти от тези, установени в директивата, което не води до извод за неравенство, ограничаване на свободата на предоставянето на услуги и движение на капитали, нито за дискриминация, основата на гражданство (чл. 5 от Директива 2015/849). В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира искането за несонвателно и следва да бъде отхвърлено. Измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от касатора „необоснованост“ на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен

съд София- град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА „АЛАРИК СЕКЮРИТИС“ ООД- ГР. С. ЗА ОТПРАВЯНЕ НА ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ПО ВЪПРОСИ ,ПОСТАВЕНИ В МОЛБА ОТ 21.11.2024 ГОДИНА.

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №4159/16.09.2024 година, постановено по н.а.х.д. № 8672 / 2023 година по описа на СРС,1 състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪДЕБЕН СЪСТАВ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.